

bret mig at høre de tre ærede første Talere yttre sig mod Lovforslaget, thi, saavidt jeg kan skjønne, have de misforstaaet den egentlige Betydning af det. Den ærede 5te Landsstingsmand for 7de Kreds (Hass) opfattede saaledes dets § 1, som om der kun var Tale om de Børn, der havde aflydt det trettende Aar, og som Følge deraf kunde begjære at udskrives af Skolen; saaledes forholder det sig imidlertid ikke, idet der er Tale om Børn under hele deres Skolegang, altsaa fra det 7de til det 14de Aar, og om de halvaarlige Prøver, som skulle afholdes med dem. Men en endnu større Misforstaaelse af Lovforslaget forekommer det mig, at jeg hørte fra den ærede 6te Landsstingsmand for 2den Kreds (Frølund) og den ærede 3die Landsstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen), idet de slet ikke have lagt Mærke til, at Loven af 2den Mai 1855 § 1 vedbliver at staae ved Magt, selv om dette lille Lovforslag vedtages, idet det nemlig kun er et Forslag til Lov om Tillæg til Loven af 2den Mai 1855. Den ærede førstnævnte Taler (Frølund) tog det i visse Maader som en Indskrænkning af Loven af 2den Mai 1855, og i den Anledning gjorde den ærede 3die Landsstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) ham opmærksom paa, at han havde misforstaaet det, idet det kun var de Lærere, som vilde holde Skole, men ikke dem, som undervise nogle enkelte Børn privat, som vare underkastede de omhandlede Prøver; men det forholder sig egentlig ikke paa nogen af disse Maader. Loven af 2den Mai 1855 siger i sin § 1: „Forpligtelsen til Skolegang bortfalder for de Børn, hvis Forældre eller Værger erklære selv at ville sørge for deres Undervisning og regelmæssigt efter Tilfælde lade dem møde til Overhøring i Distriktets Skole ved hver ordentlig Examen, saalænge som Børnene ved disse Prøver af Skolebestyrelsen, nemlig Skolekommissionen, skjønnes at besidde samme Grad af Kundskab og Færdighed i de fore-

skrevne Undervisningsgjenstande. Dette lille Lovforslag gaaer ikke ud paa Andet end at give Bestemmelse for det Tilfælde, at en privat Skole ønsker de befalede halvaarlige Examinier afholdte paa selve Skolen. Dersom altsaa en Lærer eller Lærerinde paa Landet har en Skole, f. Ex. paa 50 Børn, og siger: „Jeg ønsker ikke mine Børn afhørte herhjemme, men de maae for mig møde, hvor Skolekommissionen bestemmer“, saa kommer dette Lovforslag ikke til at yttre nogen Indflydelse derpaa, men Sagen falder da ind under Loven af 2den Mai 1855 § 1, og det bliver altsaa Skolekommissionen og Sogneforstanderskaberne, som have at afgjøre, om Skolen er god eller ikke. Det er altsaa kun det enkelte specielle Tilfælde, — og jeg kan forsikre det høitærede Thing om, at jeg har Erfaring for, at det er, jeg kunde gjerne sige høist nødvendigt, at der gives Bestemmelser derfor, — som ordnes ved dette Lovforslag, saa at der, naar en saadan Lærer eller Lærerinde ønsker Børnene afhørte i deres egen Skole, med Tilladelse til at examinere selv, indtræder strengere Bestemmelser end de, som ere givne i Loven af 2den Mai 1855, idet det da ikke er Nok, at Skolekommissionen ved den halvaarlige Examen finder, at Børnene have opnaaet en vis Færdighed, men en saadan Lærer eller Lærerinde skal først for Skolekommissionen godtgjøre sin Dygtighed i at undervise. Saaledes staaer Sagen, og dermed bortfalder endeel af de Bemærkninger, som den ærede 3die Landsstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) gjorde mod Lovforslaget. Naar saaledes det ærede Medlem sagde, at det nu blev Sogneforstanderskaberne, der skulde bestemme, hvilke Personer der vare duelige til at holde Skole, saa er det ikke saa; thi Afgjørelsen heraf er i Grunden allerede henblift til Sogneforstanderskaberne ved Loven af 2den Mai 1855, og kun naar de vedkommende Personer ønske en særegen Tilladelse, underkastes de noget strengere Vilkaar end de Andre. Det kunde vel være, at et eller andet Punkt, som er nævnt i Aften, kunde optages i Loven som Ændring; det skal jeg lade staae hen; men jeg har ikke fundet noget af dem saa nødvendigt eller gavnligt, at jeg derfor kunde ønske at standse Lovforslaget. Jeg troer, at det er godt